

TĀHEKE

NR. 4
1975

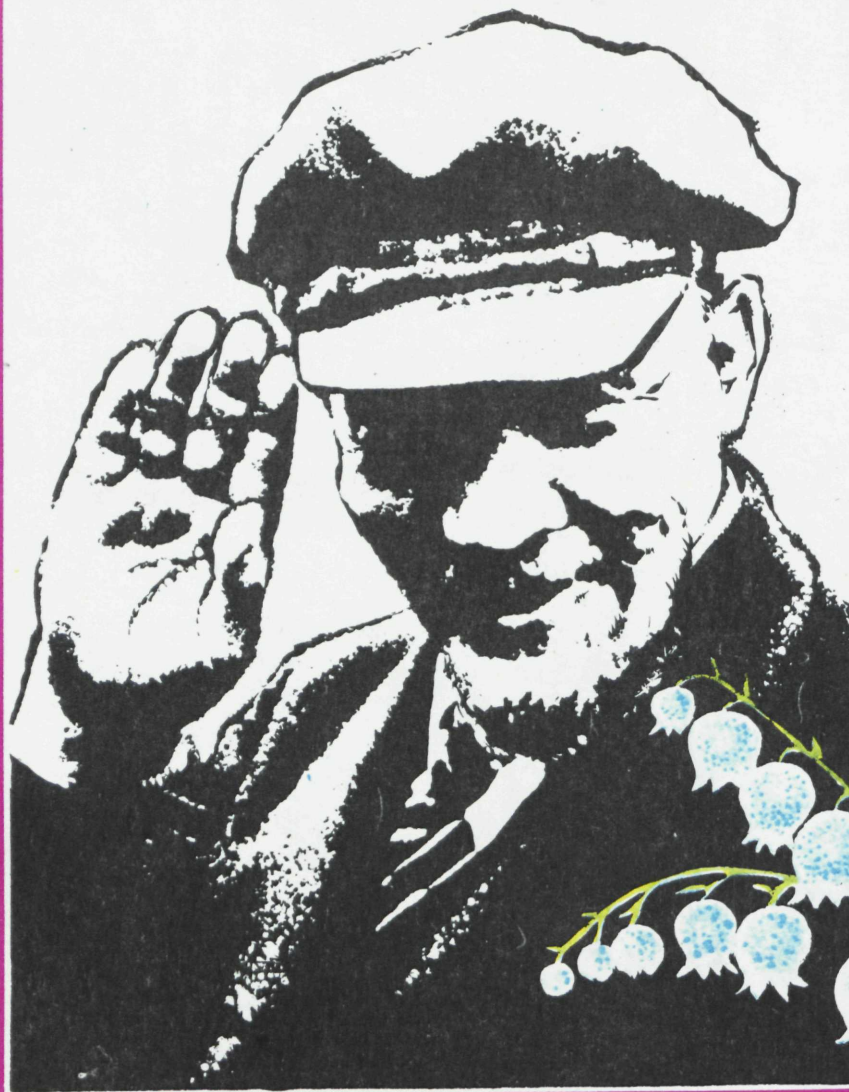
ENE KIRJANIK
DAVID BROMBERG

Tema naeratus

NÄOILME TAYALINE,
AYAL,
JUST NAGU ISAL
KARM JA LEMBIV,
VAID SILMANURGAS
KURD ON KAVAL —
ILJITŠ NII NAERATAB
KALENDRIST.

AEG AGA LENDAB.
TUULDE AINA
KALENDRILEHED RUTTAVAD.
AEG TEMA NÄOLT
EI VÖTA AINSAT
JOONT — MULLE IGITUTTAVAT.

AEG NÖRK ON
TEDA UNUSTAMAKS!
KALENDRIPILDILT
JÄLLE NÄEN MA:
JÄI SAMAKS NAERATUS,
JA SAMAKS
JÄI PILK KUI KORD OKTOOBRIPÄEVAL.

TA NAERATUSES
JÖUD END PEITIS —
NING ÖLE KANNATAYA MAA
TA KIRKAID VALGUSKIIRI HEITIS,
MIS ENAM KUSTUDA EI SAA.

SEE NAERATUS ON MEISKI TALLEL,
ON KÖIGIS, KÖIGES, IGAL POOL,
TA SÄRAB MUDILASE PALGEL
JA FANFARISTI VALYSAL SUUL.

Tõlkinud LEELO TUNGAL

ADOLF RAMMO

Leninit lugedes

ILUS ON LAPSEL LUGEDA
LENINI LAPSEEST,
KUIDAS ELAS JA MÄNGIS TA
OMAEALISTE SEAS.

OLI VALGE VOLODJA TUBA,
LINNULAULUNE ÖUES PUU.
SEE AMMU ON AJALUGU,
AGA LASTELE IKKA UUS.

Inimene sammus Maa kohal

Mäletan hästi seda päeva. See oli 18. märtsil kümme aastat tagasi.

Raadiojaamad teatasid: «Esimene inimene väljus kosmosesse.» Ootasime ärevalt televiisorite ees. Tahtsime kõike oma silmaga näha. Hinge kinni pidades jälgisime kosmonaudi iga liigutust. Kõrvaloleval pildil näedki kosmoselendur Aleksei Leonovit maailmaruumis. Seljas on tal valge kosmoseülirikond — skafander, peas kiiver, millel punased tähed tähistamas meie kodumaad. Kosmoselaeva «Voshod 2» komandöriks oli Pavel Beljajev. Tema see oli, kes patsutas Aljošale õlale, öeldes: «On aeg minna.» Aleksei Leonov väljus kosmoselaevast Musta mere kohal. Tagasi laeva aga pöördus ta siis, kui all oli näha Sahhalini saar. Vaatame nüüd korraks kaarti! Kosmonaut sammus üle kogu meie suure kodumaa. Ja seda kümne minutiga. Võib-olla mõnigi teist mõtleb: kümme minutit on ju nii lühike aeg. Aga kosmoselendur valmistus selleks aastaid.

Nooruses oli Alekseil kaks kiindumust: maalimine ja taevas. Teine võlus rohkem — Aleksei Leonovist sai lendur.

Kuid maalida armastab ta nüüdki. Tähelinna muuseumis on väljas tavalised värvipliatsid. Ega need olegi nii tavalised. Nendega joonistas Aleksei Leonov lennu ajal Maad, Päikest, tähti.

Olen näinud, kuidas ta joonistab: hoogsalt, keskendunult, täpselt. Meie silme all valmis pilt kosmose alistamisest. Nii võib joonistada ainult see, kes on ise kosmoses viibinud. Samal kohtumisel küsisime kosmosekangelaselt: «Kas seal üleval on raske kõndida?» Ta naeratas ja vastas: «Tuleb harjutada.»

Näib lihtne, eks?!

Harjutamine aga tähendab pidevaid treeninguid, keerulisi õppelende, langevarjuhüppeid, tehnika tundmist. Ja ikka uusi õppusi ja treeninguid.

ELJU MARDI

ENO RAUD

Kuidas peab hüüdma?

Kukk lendas aia peale ja hüüdis: «Kikerikii!»
 Teine kukk hüüdis vastu: «Kukeleegu!»
 «Valesti hüüad,» ütles esimene kukk. «Kikerikii!»
 «Ise hüüad valesti,» ütles teine kukk. «Kukeleegu!»
 Konn kraavi kaldal kuulis kukkede hüüdmist pealt.
 «Kumbki teist ei hüüa õigesti,» ütles ta. «Õige hüüdmine käib sedaviisi: kvaak, kvaak, kvaak!»
 «Pole tõsi,» ütles teine konn. «Õige hüüdmine käib hoopis teisiti: krooks, krooks, krooks!»

Vares maja katusel kuulis seda kõike pealt ja hüüdis:

«Vale puha, vale puha! Mitte krooks, vaid hoopis kraaks! Mitte krooks, vaid hoopis kraaks! Kraaks, kraaks, kraaks!»

Vahepeal oli ka teine vares metsa poolt lähemale lennanud.

«Valesti hüüad!» hüüdis ta nüüd. «Kuulake kõik, kuidas õigesti tuleb hüüda: vaak, vaak, vaak, vaak!»

«Kikerikii!» hüüdis seepeale esimene kukk.

«Kukeleegu!» hüüdis teine.

Kes on Sipsik, teab iga laps. Aga kas te seda ka teate, kes on Sipsiku ristiisa! Kirjanik ENO RAUD. Tema mõtleski Sipsiku välja, samuti nagu ta mõtles välja naksitrallid. Eno Raud on kirjutanud lastele väga palju. Praegu kirjutab ta pisikest pildiraamatut «Kuidas peab hüüdma!», milles on juttu kõige tavalisematest koduloomadest. Kaht neist lugudest saate siin nüüd lugeda.

Küülikupojad

Küülikul oli väga palju poegi.
 Kord juhtus lehm küülikupuuride juures rohtu näsima. Ta astus lähemale ja ütles küülikule:
 «Kuule, küülik, need pojad lähevad sul küll vist alatasa segamini.»
 «Miks nad peaksid mul segamini minema!» imestas küülik. «Sa vaata ise: see on see poeg ja see on see poeg ja see on see poeg ja see on see poeg ja see on see poeg ja see on see poeg ja see on see poeg ja see on see poeg...»
 «Aga nad on ju kõik ühteviisi valged,» ütles lehm.
 «Mis sellest,» ütles küülik. «Sa vaata hoolega: see on see valge poeg ja see on see valge poeg ja see on see valge poeg ja see on see valge poeg ja see on see valge poeg ja see on see valge poeg ja see on see valge poeg...»
 «Mm,» tegi lehm. «Neil on ju kõigil täpselt ühesugused punased silmad. Minu meelest peaksid nad küll segamini minema.»
 «No vaata siis veel kord,» ütles küülik. «See on see valge punaste silmadega poeg ja see on see valge punaste silmadega poeg ja see on see valge punaste silmadega poeg ja see on see valge punaste silmadega poeg ja see on see valge punaste silmadega poeg ja see on see valge punaste silmadega poeg ja see on see valge punaste silmadega poeg ja see on see valge punaste silmadega poeg...»
 Kuid lehmal läksid ikkagi kõik küülikupojad segamini.
 «Nojah,» ütles ta minema hakates. «Minu elu on ikka palju kergem. Minu vasika silmad pole üldsegi punased ja ta pole üldsegi mitte valge, vaid hoopis musta-valgekirju. Niisugust vasikat juba teistega naljalt segamini ei aja.»

OLIVIA SAAR

VANAISA PALJAS PEALAGI

Minu vanaisal oli punane habe ja paljas pealagi. Sellele vaatamata, et ta pea päris paljas oli, käskis vanaisa igal laupäeval endal juukseid ajada.

Käisin ümber vanaisa ja uurisin, et misasja tal küll ajada tuleb. Kõrvade juures paistsid mõned udemed, aga pealagi säras nagu liutee.

Kuid vanaema teadis oma tööd. Ta lõi topsis seebivahu valmis ja pintseldas selle vanaisale pähe. Vanaisa nägi välja nagu lõbus vahukook, nagu ümar ja õhetav. Ja kui siis vaht habemenoaga maha oli kaabitud ja vanaema rätiga tuult ka lehvitanud, vaatas vanaisa peeglistse ning muheles:

«Ülekülapoissi soovite näha?»

Aga minul tulid vanaisajuukseajamispäevadel sellised seebimullid, mis olid tõesti üle küla, vaata et üle vallagi. Vahtu oli ju laialt käes.

VANAISA TERVISE SALADUS

Minu vanaisa ostis naaberkülalt kuke. Ilusa punase harja ja teravate kannustega toobrikuninga. Kukk hüppas korvist välja, kires mis jaksas, ja järgmisel päeval oli kadunud. Küll vanaisa ja vanaema otsisid, aga kikas polnud õuele sabasulgegi maha jätnud. Ükskord, kui vanaisa jälle naaberkülla juhtus minema, vaatab, et näe — tema kukk kõkutab väravas. Vanaisa astub sisse. Küsib, kuidas pererahval käsi käib. Ja kuidas kukk ka elab.

Pererahvas vastab, et kukk kireb peremehe terviseks. «Missuguse peremehe?» pärib vanaisa.

«Eks ikka selle, kes ta ostis.»

«Sellepärast ma siis nii kõbus olengi, et mu oma kukk mulle võõras peres tervist kireb.»

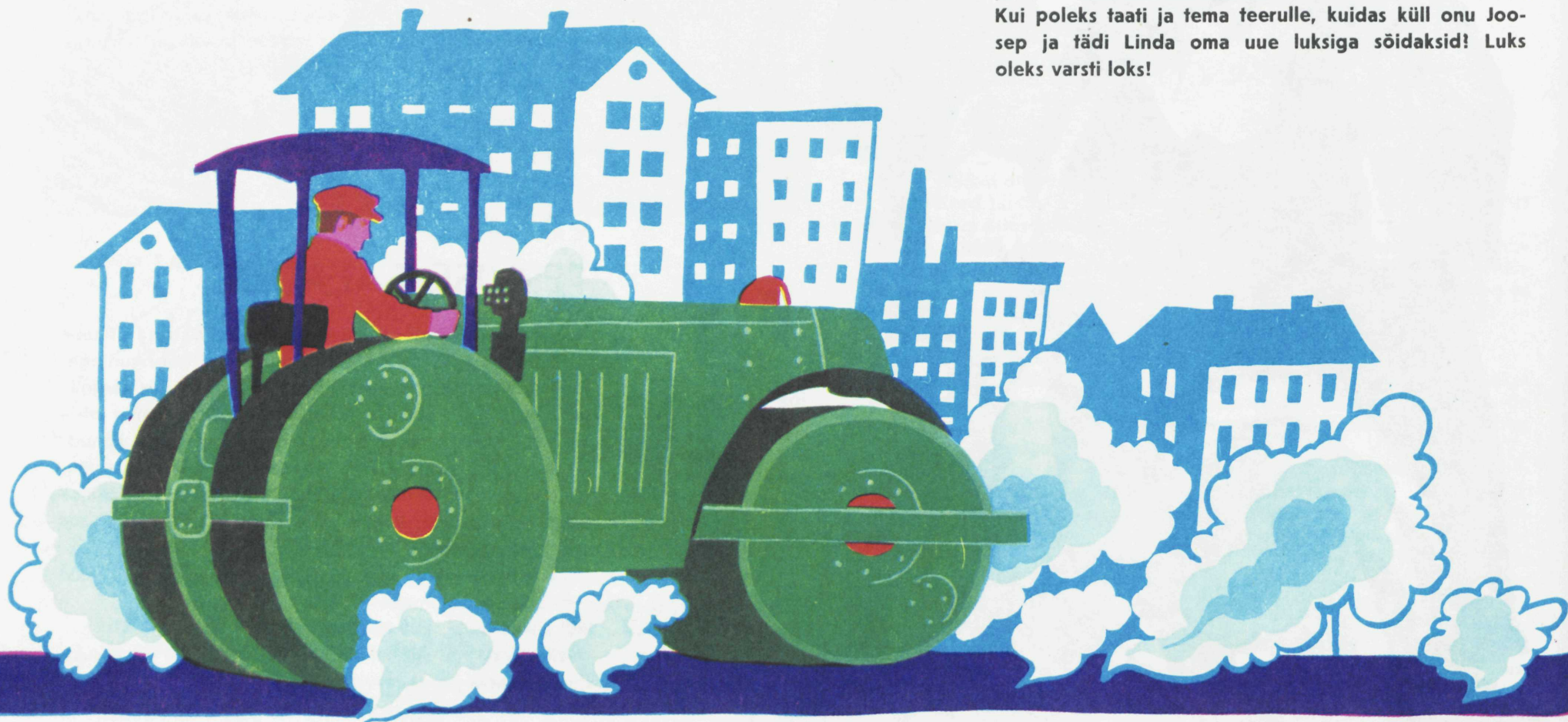
Ja vanaisa jättiski kuke sinna. Et las kireb terviseks.

Taadi töö

ELLEN NIIT

Triinu ja Taavi taat töötab tehases. Taadi tehases
tehakse teerulle. Teerulle üksinda teha ei saa.
Teerulle tehakse tuhandekesi.
Enne kaevab sada meest maaki.
Enne sulatab sada meest rauda.
Enne veab sada meest rongiga rauda kohale.

Ja ega taadi teerullid paljast rauast koos käi. Teerulli
tarvis on mitut-setut muudki värki vaja.
Sada meest teeb seda,
sada meest teeb teist
ja paigal ei saa istuda keegi neist.
Lõpuks aitab taat tehases teerulle kokku panna. Aitab
kokku panna ratastest ja laagritest, võllidest ja poltidest,
nutritest ja seibidest. Taat ongi just see tuhandes mees.
Ja tükk tema tööd on ka iga teerulli sees.
Tuhande esimene istub pärast ainult teerulli rooli taha
ja tee tulebki sile kui siidlint.
Kui poleks taati ja tema teerulle, kuidas küll onu Joo-
sep ja tädi Linda oma uue luksiga sõidaksid! Luks
oleks varsti loks!

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

UUED MAJAD

Kas tunnete seda paika siin pildil! See on Tallinnas, Mustamäe üks peatänavaid — Sõpruse puiestee.

Viieteistkümne aasta eest ei olnud selles paigas neid suuri maju, kauplusi, koolihooneid ega sirgeid laiu asfaltteid. Seda kohta, kus olid mõned väikesed vanad majad ja aiapenrad, kutsuti siis Kadaka küla ääremaaks.

Nüüd on Mustamäe terve linnaosa, kus elab neljandik Tallinna rahvast. Ja mis veel huvitav: need majad on valmistatud tehases — Majaehituskombinaadis. See tähendab, et toaseinad, põrandad, laed ja katusepaneelid tehti kombinaadis valmis. Siis toodi need majaosad suurte autodega kohale ja kinnitati üksteise külge. Nii saidki väikestest osadest suured majad. Neid on viie- ja üheksakorruselisi. Aga selle aasta algul kolisid elanikud ka 16-korruselisse majja. Selle kõrge maja viimase korruse aknast on kogu linn nagu pihu peal; paistab merelaht, Pirita rand ja Naissaar.

Igal pool Tallinnas on ehitatud palju uusi maju ja vabrikahooneid, koole ja lasteaedu. Uues linnaosas Väike-Õismäel on ka juba esimestes majades elanikud sees. Siin hakatakse ehitama Tallinna kõige kõrgemaid maju — 28-korruselisi.

Uusehitusi võib näha igas linnas ning igas kolhoosis ja sovhoosis. Ja kõik need on ehitatud pärast Suurt Isamaasõda, rahuliku elu ja töö aastatel. Küllap isad ja vanaisad on teile rääkinud, kuidas nad koos venelaste, ukrainlaste ja valgevenelastega vabastasid meie kodumaa fašistlikest vallutajaist. Võidupäevast möödub 9. mail 30 aastat. See on suur pidupäev.

Ja meie majade ehitamisel on abiks ka vennasvabariikide töölisid. Suurtes majades on liftid. Need on tehtud Moskvas ja Mogiljovis. Paljudes uutes majades enam gaasipiite ei ole. Nüüd on elektripliidid. Neid saame Kemerovo linnast. Kui aga Nõukogude Liidu kaardile märkida kõik need linnad, kus midagi meie uute majade jaoks valmistatakse, siis muutuks kaart täiesti kirjuks.

LEO RANDMAA

Pildistanud MATI HIIS

KALJU KANGUR

KELLAD

PIMM-PAMM,
PIMM-PAMMI!
MORNI LOSSI TORNIKELL.

PIMM-PAMM,
PIMM-PAMM!

HIIVA LINNA LIIVAKELL.

PIMM-PAMM,
PIMM-PAMM!

VÄIKSE SIIMU PÄIKSEKELL.

PIMM-PAMM,
PIMM-PAMMI!

LAISA AADU AISAKELL.

PIMM-PAMM,
PIMM-PAMM!

PAPA LEHMA KRAPIKELL.

PIMM-PAMM,
PIMM-PAMMI!

ARUL ÖITSEV KARUKELL.

PIMM-PAMM,
PIMM-PAMMI!

ENE KIRJANIK
VALERI LEVANOVSKI

TELES- KOOP

PALJA SILMAGA KAEDES
KUU TILLUKE NÄIB.
SUURES,
TOHUTUS TAEVAS
TA RÄNDAMAS KÄIB.
VAATA VAID TELESKOOP
JA SUL LAHTI JÄÄB SUU:
TAEVAS VÄIKE ON HOOPIS,
HIIGELSUUR PAISTAB KUU.
ON SUL KOLM TELESKOOP,
SIIS NÄED JÄLLEGI MUUD:
PAISTAB KUUKULGUR HOOPIS
JA VEEL NATUKE KUUD.

Tõlkinud LEELO TUNGAL

GUNVOR ROOTSI

PAPA PAPAGOI

ÜHEL PAPAL OLI LAEV
JA LAEVAL OLI KOI,
AGA KOI KOHAL ISTUS
ÜKS KENA PAPAGOI.

KUI PAPA LÄKS KOISSE,
SIIS OHKAS PAPA: «OI!»
JA PAPA KOI KOHAL «OI»
TEGI PAPA PAPAGOI.

HELJO MÄND

KOOLIJUTT

Mul on mure. Ühe aasta pärast lähen ma kooli.

Küsisin Jüri käest:

«Mis siis koolis saab, kui ei oska lugeda?»

«Siis saab tukast sugeda.»

«Ära naljata. Niimoodi on kassi koolis. Mina lähen päris kooli.»

Anu võttis Jüri portfelli ja ütles:

«Anu läheb ka päris kooli.»

«Noo,» ütles Jüri.

«Anu läheb tarkust vaatama.»

«Kas sa tähti tunnend!» küsis Jüri.

«Jaa,» vastas Anu uhkelt. «Anu tunneb i-tähte.»

«Koolilapsed peavad kõiki tähti tundma. Sa ei oska veel lugeda,» ütlesin mina.

«Anu loeb koolis i-tähte.»

LÄTI KIRJANIK
JÄZEPS OSMANIS

LIHTNE ARVESTUS

MIS ON ÜKS!
— ÜKS NINA.

MIS ON KAKS!
— KAKS SARVE PEAS.

MIS ON KOLM!
— KOLM HARU HANGUL.

MIS ON NELI!
— NELI RATAST VANKRI ALL.

MIS ON VIIS!
— VIIS SÖRME KÄEL.

MIS ON KUUS!
— KUUS NAELA HOBUSERAUAL.

MIS ON SEITSE!
— SEITSE PÄEVA NÄDALAS,
SEITSE TÄHTE SÖELA KUJUS.

HÄSTI! ROHKEM POLE TUJU.

Tõlkinud ITA SAKS

Illustreerinud JAAN TAMMSAAR

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

APRILLILUGUSID

SÜNNIPÄEV

Pisikesel Piial oli sünnipäev. Piia sai nelja-aastaseks. Aga Piia isal oli sünnipäev olnud viis päeva varem. Piia isa oma sünnipäeva ei pidanud. Piia ütles isale: «Eks ole, isa, kui sa veel palju aastaid sünnipäeva ei pea, olen mina varsti sinuvanune?»

EVELIN OHAK,
N. V. Gogoli nim. Tallinna 21. Keskkooli
II-a klassi õpilane

MUST JUTT

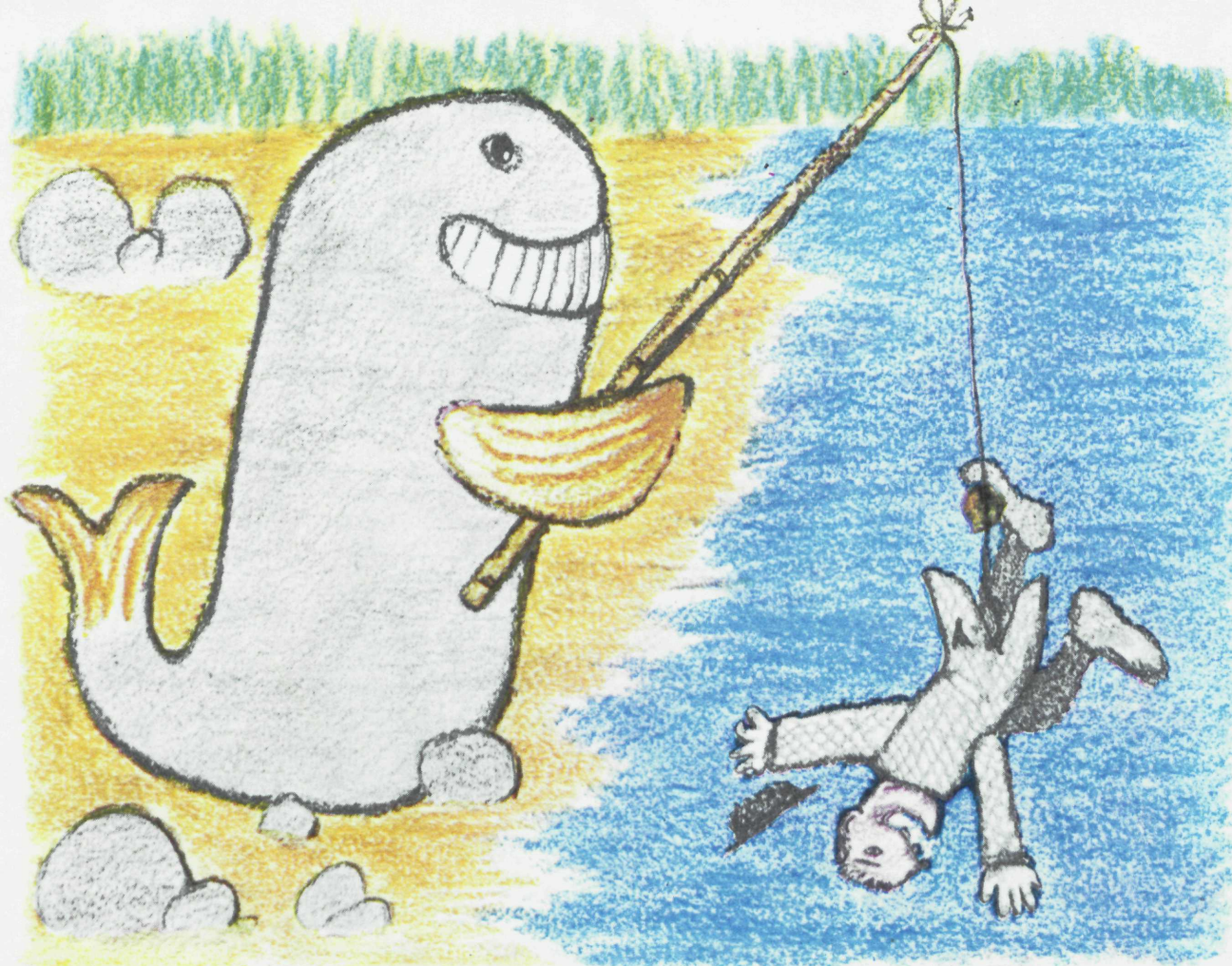
Elas kord üks must mees. Sellel mustal mehel oli must koer. Mustal koeral olid mustad hambad ning ta hammustas musta meest ja jooksis siis oma musta kuuti. Aga mina, must mina, jäin üksi oma mustade juttude keskele.

KERSTI LAUBRE,
Tallinna 1. Keskkooli
IV-a klassi õpilane

SOKULUGU

ELAS KORD SOKK.
SEL SOKUL OLI KOKK.
SOKK MÄNGIS KOKAGA KABET
JA PÄRAST AJAS ENESEL HABET.

ANDRA LILLEMÄE,
Tallinna Muusikakeskkooli
II-b klassi õpilane

«Kala püüab kalameest» — joonistanud Keila 1. Keskkooli II-c klassi õpilane URMO VAIKLA

LUMEMEMME EMA

LAPSED TEGID LUMEMEMME.
MEMM SAI TÖESTI KENA.
MURI MEMME ÜMBER LÜKKAS.
MEMM SIIS HÜÜDIS: «EMA!»

LEELO OJA,
V. Kingissepa nim. Tallinna 20. Keskkooli
I-a klassi õpilane

SIGA JA VIGA

Siga ja viga vaidlesid, kumb neist on kangem.
Viga: «Koolipoiss ei saa üldse minust lahti!»
Siga: «Aga mina näen südaösel fähti!»
Viga: «Aga mina näen punast pastapliiatsit, ahah!»

AARNE ERMUS,
Nuia Keskkooli
II-b klassi õpilane

Tipp, Täpp ja ilus pesakast

Tipp ja Täpp meisterdasid kuldnokkadele ilusa pesakasti. Nii ilusa, et isegi Varblane seda nähes pisut kadedaks muutus. «Natuke nagu liiga ilus!» säutsus ta. Need sõnad valmistasid nukulastele suurt rõõmu. Tipp lausa keksis ümber pesakasti ja ka Täpi nägu säras üleni just nagu kommisöömisel. Samal ajal käis Varblane seda toredat majakest ka seestpoolt uurimas. Kui ta nüüd peanupu ümmargusest uksest välja pistis, säutsus ta: «Aga kes selle maja puu otsa viib?» Tipi ja Täpi näod venisid pikaks, sest sellele küsimusele polnud nad üleüldse mõelnud. «Kes viib?» kordas Täpp, vaadates suuril silmil Tipi poole. Tipp kehtas õlgu. «Meie kahekesi küll ei jõua.» «Mina samuti mitte,» leidis Varblane. Tekkis pikk sõnatu vaikus. Korruga märkasid nukud aiavänaval suurt hallivöödilist kassi. Seda tuttavat kassi, kes oli möödunud sügisel neile õhupalli puu otsast alla toonud. Sedamaid oli nukulastel selge, kes neid abistada suudab, ning nad jooksid teineteise võidu kassi juurde. Kuulnud kogu loo, silus Ints vurrukarvad sirgeks ja lausus pooleldi nurrudes: «Võib... Seda võib.» Nüüd oli Tipil ja Täpil jälle hea meel ja nad plaksutasid käsi, just nagu viibiksid nukuteatris kõige toredamal etendusel. Äkki jäi Ints mõttesse. «Aga viimaks kuldnokad näevad ja kardavad mind?» Olgugi et Ints oli kõikide lindude vastu alati sõbralik olnud, avaldas ka Varblane arvamust: «Isegi mina ei julgeks kassi viidud pesakasti elama minna.» Tipi pea vajus norgu. «Mida me siis nüüd teeme?» Täpp mõtles viivu ja tuli siis suurepärasele mõttele: «Paneme kassile riided selga, siis ei tunne teda keegi ära!» «Oi, paneme!» kilkas Tipp. «Küll saab nalja!» säutsus Varblane. «Minugi poolest,» nõustus Ints. Kümne minuti pärast oli kassi välimus tundmatuseni muutunud. «Läheb lahti!» sosistas ta pesakasti sülle kahmates. Rõõmus kuldnokapaar, kes juba samal päeval sinna majja elama asus, arutab tänaseni: «Kes see küll ometi võis olla, kes meie maja nii kõrgele tõi?»

Illustreerinud IIVI SAMPU-RAUDSEPP

ELUKUTSED

Täheke käis apteegis koondust pidamas. Apteegi juhataja ise kutsus. Koonduse nimeks oli «Vanemate elukutsed». Järgmisel päeval teises klassis muud ei räägitudki, kui mis apteegis kuuldi, nähti ja tehti.

Saima räägib:

«Pulbreid kaalub ja pakib apteeker ise. Kui pulbris on suured kristallid, hõõrutakse need portselanist nuiakesega peeneks. Mina sain ka hõõruda. Millest küll kõiki neid rohtusid ja salve tehakse? Ja miks mõned rohud on mõrud, aga teised magusad? Arstirohud võiksid kõik magusad olla.»

Mine tea, kes Saimast saab. Võib-olla hakkab ta keemikuks. Keemikud uurivad, millest ained koosnevad. Nemad suudavad vahel ka mõru magusaks teha.

Virve räägib:

«Oi kui palju on apteegis neid ravimeid, mis metsas ja heinamaal kasvavad! Mina märkasin palderjani juurikaid ja kase pungi ja män-

ni kasve ja leesika lehti. Kõige rohkem nõutavat kummeliõisi. Need on hambapõletiku vastu head. Mulle anti natuke seemet kaasa. Kaevan kodus endale kummelipeenra.»

Mine tea, kes Virvest tuleb. Võib-olla taimetark-botaanik. Aga võib ka olla, et suureks saades hakkab ta aednikuks. Mõlemad on toredad elukutsed.

Valdek räägib:

«Täpse apteegikaalu nimi on... kuidas see nüüd oligi... retseptuuri kaal. Kuuenööp kaalus kaks grammi kolmsada kakskümmend kaheksa milligrammi, plussitrukk nelisada kaheksa milligrammi. Aga seda ma küll aru ei saa, miks üks plusinööp kaalus kaheksasada milligrammi ja teine seitsesada viis. Täitsa ühtemoodi nõöbid — mõlemad enda pluusi eest.»

Mine tea, kes tulevikus Valdekust tuleb. Autojuht, treial, lukksepp või koguni vedurimasinist! Aga nüüd kohe peab ta küll rätsepaks hakkama. Nööbid tahavad tagasiõblemist.

JÜRI RANT

RAVIMTAIMEDE KORJAMINE

See on tavaline täringumäng. 1. ruudule pannakse nii palju nuppe, kui on mähgijaid. Täringut visatakse kordamööda, ja vastavalt täringusilmade arvule tõsetakse nuppe edasi ruudult ruudule. Siniste numbritega ruududel on ravimtaimed, roheliste numbritega ruududel aga ainult rohipuhmad. Kelle nupp satub rohipuhmasse, jätab ühe täringuviske vahele.

Oi, punaste numbritega ruudud! 11. ruudul sisiseb rästik. Kui sinna satud, page oma nupuga otsekohe mängu algusse, 1. ruudule. 23. ruudul on linnupesa. Siin peatuda ei tohi, astu oma nupuga samm tagasi — 22. ruudule!

Kelle nupp esimesena 25. ruudule jõuab, on mängu võitja ja teda võib kõige virgemaks ravimtaimede korjajaks nimetada.

Millal neid ravimtaimi korjatakse? Leesika lehti, maikellukese lehti ja õisi ning nurmenuku lehti ja õisi korjatakse mais ja juunis. Kibuvitsa õisi korjatakse juunis ja juulis ning marju septembris. Suure teelehe lehti ja kanarbiku õitsevaid latvu korjatakse juulist septembrini, pärna õisikuid juulis, nõmm-liivatee õisi, köömneid ja mustikaid juulis ja augustis. Kadakamarju korjatakse augustist oktoobrini, palderjani juurikaid septembris ja oktoobris.

ARVA'ARA! ARVA'ARA! ARVA'ARA! ARVA'ARA!

ELAR KUUS

Oli kord , milles
elasid
ja . Ühel päeval hüppasid
   ja
kõrbist välja ja hakkasid joonistama.
 joonistas .
joonistas . joonis-
tas , et jüua
saaksid, aga hakkas
joonistama. Äkki märkas , et
 lendab. Ta kiirustas seda nüüdma,
kõmistas, kukkus ja murdis teraviku.
Kes nüüd ära värvib? „Meie,”
ütlesid ja . Nii nad
tegidki.
Mis sa arvad, mis värvi tuli?

Tikupikk
rööveli
jäälil

T ikupikk kitkus peenardelt umbrohu välja. Siis alles viis Porila Siuksule kuuenda ussikesse. Siuks veeris tähed kokku: «V-A-R-E-S.» Pealekauba säkus:

«Ta on krantside krants, öudne röövel. Päh!»

Ei Tikupikk sellest teatest kohkunud. Ta jooksis ja hüüdis Ummiaarlile juba kaugelt:

«Taadi prillid näppas vares, öudne röövel! Kas sina tead, kus ta elab?»

«Tean väga hästi,» väitis Ummiaarel. «Oot-oot, mis koht see oli...» Ummiaarel pidas oma muhkus peaga kolm minutit aru:

«Ahjaa, see koht oli ... ets.»

«Kas sinna on palju maad?»

«Üsna palju. Tuleb minna ... utoga.»

Säärane sõiduk oli muidugi lelukastis olemas, ainult et katkine.

Tikupikk tiris ta nõorijupiga põrandale, parandas sõlmede abil ära, istus rooli taha, Ummiaarel tema kõrvale. Läbi rotiaugu vuras ... ufo õue, värava alt tanumale, purretpidi üle kraavi. Peagi jõudsid nad ... etsa. Seal kihutas Tikupikk täie vaardiga kust juhtus, ise kriiskas kõigest kõrist:

«Ei oska ma küll veerida, muu kõigega saan hakkama ...»
Kui nad olid rada ületamas, kostis käratus:
«Stopp!»

Tikupikk pani pidurid peale ja peatus, ometi veeres ratas kellegi paksu okkalise teekäija varbale. Too ägetses, aga mitte enda, vaid teiste pärast:

«Pup-pup-pup! Te paiskate pisi-kesi puid pikali! Te murrate raginal põõsaste oksid! Rada ületades ei vaata enne vasakule, siis paremale!»

«See on ... iil, toob meile veel miilitsa kaela,» sosistas Ummiaarel Tikupikule ning soovitas ... iiliga teha sama, mis tema endaga oli tehtud.

«Virufa talle vembraga pähe! Ja kaome.»

Tikupikk nõnda hullu nõu järgi ei talitanud. Ta hoopis puhus haiget saanu varbale, vabandas:

«Andestage, okkaonu. Ma teinekord enam lohakalt ei kihuta.»

Tikupiku viisakusest okkaonu ägedus taltus. Juba ta naeratas ki.

Tikupikk sõandas küsida:

«Missuguse puu otsas vares elab?»

«Kümnenda puu otsas. Täpselt ladvas.»

Hiirepüügile minev okkaonu oli liiklusmääruste rikkujate peale nagunii hulk kallist jahiaega kulutanud. Nüüd tõttas ta tihnikusse, hõigates üle öla:

«Tolle puu nimi on k ...» Rohkemat ei kostnud.

Tikupikk silmitses puid: siit edasi kasvasid need küll ridastikku, aga tema ju kümnene ei loe. Ummiaarel oma muhkus peaga mäletas ka vaid puude nimesid, neidki poolikult:

«See on ... amm.»

«Järgmine?»

«... epp.»

«Siis?»

«... änd ... ihlak ... alak ... aar ... aju ... emmelg ... ask ... uusk

... adak ... ehis.»

«Kuid kümnene, mis algab k-ga?»
«Oot-oot, see on ... Ei tule meelde.»

Nad seisid, pead norgus, nagu kõik need, kes kümnene lugeda ei oska. Järskü hüüatas Ummiaarel:

«Ahjaa, seda mäletan, et inimesel on kümme sõrme.»

Kahjuks ei mõistnud Tikupikk kogu oma kümne sõrme abil kümnendat puud leida. Mõtles ning mõtles. Ja meie peame jälle jutu katkestama.

Võib-olla on teie keskel keegi nii tark, et sealsetele puudele õiged nimed annab ja nad üles joonistab?

Illustreerinud EDGAR VALTER

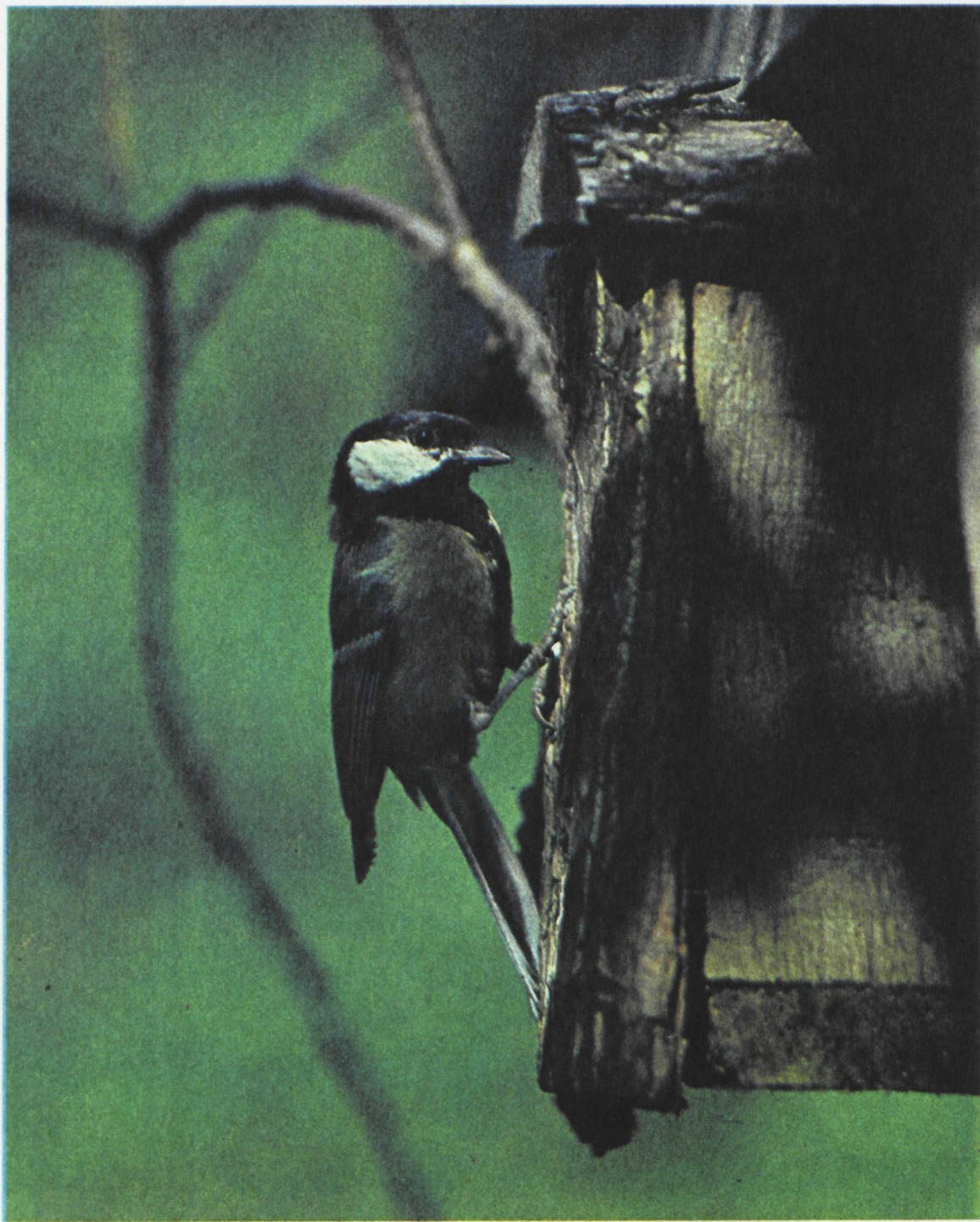
Esikaanel SILVI VÄLJALI
joonistus «Teeme mailoosungit!».

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 4 — 1975, XVI aastakäik, ilmub üks kord kuus, EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, A. Piirma, H. Rattiste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Huri, vanemkorrektor E. Orgmeis. Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; kooliõue, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; vanemkorrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 6. III 1975. Trükkida antud 21. III 1975. Trükkiarv 69 000. Paber 90 x 60/8. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,65. MB-01697. Tellimise nr. 727. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükikoda, Tallinn 200 001 Pärnu mnt. 67-a.

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Tallinn, 200 001, Пярну маantee 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Tallinn, 200 101, Пярну маantee. 67-а. Цена 15 коп. Заказ № 727. Тираж 69 000

R

ohelise metsa

rohelistes puus

elas väike lind.

Rohelise metsa

roheline puu

ootas sinna sind.

Rohelise metsa

roheline puu

sai ehteid täis:

linnulaul igale oksale

rippuma jäi.